

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 7 czerwca 2023 r.

W pozwie z 30 grudnia 2022 r., powódka (...)sp. z o.o. z siedzibą w K., wniosła m.in. o nakazanie pozwanej udzielenia informacji niezbędnych do dochodzenia roszczeń, a szczegółowo wymienionych w punkcie 8. podpunkty a) do e). Nadto, powódka wniosła o nakazanie pozwanemu wydania środka dowodowego w postaci wyciągu z systemu (...)((...)).

Uzasadniając swoje stanowisko, powódka wskazała, iż roszczenie o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji wskazanych w punkcie 8. pozwu pozostaje w związku z dochodzonymi roszczeniami. Zmierza ono do wykazania skali naruszenia, a także ustalenia podmiotów, na rzecz których pozwana sprzedawała lub sprzedaje produkty naruszające prawa powódki. Powódka twierdziła, że musi teraz zwrócić się do tych podmiotów z żądaniem wycofania wskazanych produktów z obrotu (pозwana nie ma bowiem kontroli nad produktami, które już wprowadziła do obrotu). Dla skuteczności roszczenia o zaniechanie naruszeń, istotne jest również ustalenie podmiotu, który wytwarza (produkuje) na rzecz pozwanej wskazane produkty. Powódka wskazała także, iż nie ulega wątpliwości, że roszczenie zostało uprawdopodobnione, co znajduje potwierdzenie w dowodach złożonych w sprawie, a także uwzględnione przez tutejszy Sąd w wydaniu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczeń z 13.12.2022 r. w sprawie o sygn. akt XVII GWO 81/22.

Powódka twierdziła również, że wskazane przez nią informacje zostały opisane na tyle szczegółowo i konkretnie, że nie będzie wątpliwości z realizacją postanowienia w tym zakresie. Informacje te nie są w żaden sposób uciążliwe, a są niezbędne dla realizacji dochodzonych roszczeń.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek powódki nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 479⁽¹¹³⁾ § 1 w zw. z art. 479⁽¹¹²⁾ k.p.c., na wniosek uprawnionego sąd może (...) aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji wezwać naruszającego do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla dochodzenia roszczenia. Sąd uczyni to na wniosek uprawnionego, jeżeli wykaże on w sposób wiarygodny okoliczności wskazujące na naruszenie. Zatem przesłankami uwzględnienia wniosku o zobowiązanie do udzielenia informacji są: wykazanie w wiarygodny sposób okoliczności wskazujących na naruszenie prawa własności intelektualnej oraz niezbędność informacji dla dochodzenia roszczenia. Z zasady rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym wynika, że wnioskodawca powinien wykazać fakt przysługiwania mu prawa, które podlega ochronie na drodze sądowej, a także powinien wykazać, że obowiązany podejmuje działania, w zakresie których wnioskodawcy przysługuje wyłączność. Gdy zaś chodzi o drugi z wymogów – niezbędność informacji dla dochodzenia roszczenia – to należy go rozumieć w ten sposób, że uzyskanie wnioskowanych informacji jest konieczne do dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia praw własności intelektualnej [zob. T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 506–1217. Tom II. Wyd. 2, Warszawa 2023]. Jest to taki rodzaj związku między roszczeniem a informacjami, że bez udzielenia informacji skuteczne dochodzenie roszczenia będzie niemożliwe lub nadmiernie utrudnione (tak m.in. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 6.01.2006 r., I ACz 1162/05 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 30.05.2014 r., I ACz 835/14).

W ocenie Sądu, o ile powód podolał pierwszemu z obowiązków, tj. wykazał w sposób wiarygodny okoliczności wskazujące na naruszenie prawa własności intelektualnej, o tyle nie dowiódł już niezbędności informacji dla dochodzenia roszczenia. Już tylko pobieżna lektura pozwu i załączonych do niego dowodów prowadzi do wniosku, że informacje jakimi dysponuje powódka, są wystarczające do dochodzenia roszczenia zgłoszonego w tym postępowaniu. W oparciu o posiadane informacje powódka była w stanie nie tylko precyzyjnie sformułować żądanie pozwu, ale także szeroko przytoczyć okoliczności faktyczne sprawy i sformułować wyczerpujące uzasadnienie prawne. Co

więcej, w postanowieniu z dnia 13 grudnia 2022 r. (sygn. akt XVII GWo 81/22) tutejszy Sąd udzielił powódce zabezpieczenia roszczenia, uznając jej roszczenie za uprawdopodobnione. Jeśli zatem powódka była w stanie uprawdopodobnić roszczenie w sposób pozwalający na udzielenie zabezpieczenia roszczenia, co wiąże się przecież z posiadaniem określonego zasobu informacji i dowodów, to pozbawionym podstaw byłoby twierdzenie, że dochodzenie roszczenia jest dla niej niemożliwe lub nadmiernie utrudnione. Dodatkowo, Sąd pragnie zauważyć, że roszczeniom powódki można przypisać charakter eliminacyjny w tym sensie, że zmierzają one do trwałego wykluczenia produktu pozwanego z rynku. Zdaniem Sądu, dla skutecznego dochodzenia i ewentualnego uwzględnienia tak ukształtowanych żądań, nie jest niezbędnym uzyskanie od pozwanej informacji w zakresie danych podmiotów kupujących krem (...), ilości sprzedanych sztuk kremu, cenach sprzedaży, danych podmiotów wytwarzających produkt i danych podmiotów magazynujących (zob. art. 479¹¹⁵ § 1 k.p.c.). Ponad wszelką wątpliwość, brak tych informacji, nie tylko nie uniemożliwia powódce dochodzenia jej żądań, ale nawet nie czyni tego nadmiernie utrudnionym. Na uwzględnienie nie zasługuje także argument powódki, zgodnie z którym zamierza on występować do podmiotów współpracujących z pozwaną o zaprzestanie dalszej dystrybucji produktu, co uzasadnia uzyskanie tego rodzaju informacji. Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, powódka uzyskała postanowienie o zabezpieczeniu roszczenia, które zakazuje pozwanej (obowiązanej) oferowania, reklamowania i wprowadzania do obrotu towarów w postaci kremów (o zastosowaniu leczniczym) z oznaczeniem zawierającym element słowny (...). Naruszenie tego tymczasowego zakazu, otwiera zastosowanie możliwości, o których mowa w art. 1051 i 1051¹ k.p.c., zatem to w interesie dłużnika leży, aby okresowo skutecznie wyeliminować sporny produkt ze sprzedaży.

Uzupełniająco należy zauważyć, że powódka nie wykazała także, jak wymaga tego art. 479¹¹⁶ pkt. 4 k.p.c., że żądane przez niego informacje są konieczne do określenia źródła lub zakresu naruszenia prawa – te są jemu wprost znane i dostatecznie skonkretyzowane w pozwie.

Przedstawione argumenty musiały więc prowadzić do oddalenia wniosku, o czym orzeczono w punkcie 1. postanowienia, na podstawie art. 479¹¹³ § 1 w zw. z art. 479¹¹⁵ § 1 k.p.c.

Dokonując oceny drugiego wniosku powoda, a mianowicie o wydanie środka dowodowego (art. 479¹⁰⁶ k.p.c. i nast.), to także i ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Jakkolwiek poza sporem leży fakt uprawdopodobnienia roszczenia (por. rozważania w postanowieniu tutejszego Sądu z 13 grudnia 2022 r., sygn. akt XVII GWo 81/22), to zauważyć trzeba, że potrzeba wydania tego rodzaju rozstrzygnięcia nie została przez powódkę w ogóle uzasadniona, co w istocie przesądza o niespełnieniu wymogów formalnych, o których mowa w art. 479¹⁰⁷ pkt. 2 k.p.c. Trudno wszak poddać jakiegokolwiek merytorycznej ocenie wniosek, który nie zawiera żadnej argumentacji. W tej sytuacji, niemożliwe staje się zbadanie wniosku pod kątem jego przydatności dla postępowania, dopuszczalności i wartości dowodowej.

Mając to na uwadze, Sąd oddalił wniosek o wydanie środka dowodowego, o czym orzekł w punkcie 2. postanowienia, na podstawie art. 479¹⁰⁶ w zw. z art. 479¹⁰⁹ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)